

рѣчь безъ устроая. . . И тако бѣша многѣмѣта. Потомъ же чловѣколюбецъ Богъ помиловавъ родъ словенскый, посла имъ святаго Константина Философа, нарицаемаго Кирилла, мжиса праведна и истинна, и сотвори имъ тридесеть писменъ, и осемь, ова убо по чинъ греческихъ писменъ, ова же по Словенстѣй рѣчи. ⁽³⁷⁾ Тѣмъ са увѣрява мы на здраво, че нашьтѣ прадѣды — Славенытѣ съ време ёще употребявали за писмо пѣкакви черты и рѣчи, и сетѣмъ кое Римско, кое Грьцко писмо неустроѣно, дордето най-подирь Солунскытѣ братья Кир. и Методій го допѣлнихъ и наредихъ азбуката наречена Кирилица, съ която са служѣтъ и днесъ повечето славянскы народы. — Нѣколко години слѣдъ Крума, когато сынъ му или братъ му Мортагонъ зе юздытъ на управленіето, Българія бѣше една отъ пѣрвостепеннытѣ държавы на Европа; въ нейныя съставъ влазяхъ околнытѣ области, които сетѣмъ станахъ извѣстны подъ името: Вѣашко и Богданско, Маджарско, Сръбско, Босна, Хърватско, и Славонія; а въ послѣднія мѣрь съ Византійцытѣ, Българія са увеличи и съ областъта *Бръговъ*.

Бѣлѣска. Подъ името *Бръговъ* са разбирали Българытѣ приморската страна между Варна и Ахило, която са казва, ёще *Бръжисе*, у Византійцытѣ *Briz tia* (Критическытѣ издырванія на Венелина стр. 16, 25, 26).

Мортагонъ не ё былъ толкъсъ властолюбивъ господарь; той былъ благодаренъ да управя мирно държавата, която му са паднѣ, и, на мѣсто военны предпріеманія, да са упражнява съ мждруванія и врачуванія, за което му давахъ изобилна храна народнытѣ суевѣрія и идолопоклонството, което той силнопокровителствуваъ. Честолюбвытѣ му татко или братъ,

⁽³⁷⁾ Палаузовъ. По списку, храняще му ся въ Моск. Духовной Академіи, подъ № 145.